

Sygn. akt I C 1139/22

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Bogdan Tężycki
-----------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2023 roku w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w W.**

przeciwko **J. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę **2.749,35 zł** (dwa tysiące siedemset czterdzieści dziewięć złotych trzydzieści pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę **856,51 zł** (osiemset pięćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. wyrokowi w punktach I. i III. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1139/22

UZASADNIENIE

Powódka (...) z siedzibą w W. wniosła pozew przeciwko J. S. o zapłatę kwoty 3.585,43 wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 3.585,43 zł od dnia 13 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, że wierzytelność dochodzona pozvem wynika z zawarcia przez pozwaną z (...) umowy pożyczki nr (...) z dnia 31 maja 2021 roku, z której warunków pozwana nie wywiązała się. Umowa została wypowiedziana z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, a roszczenie stało się wymagalne po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 27.12.2021 roku. W dniu 19.01.2022 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności przysługującej (...), będącej pożyczkodawcą, na mocy której (...) (...) stała się następcą prawnym a tym samym uprawnionym powystępowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi cedentowi względem strony pozwanej. Na sumę dochodzoną pozvem składały się następujące należności: 2.316,00 zł tytułem kapitału pożyczki, 72,60 zł tytułem odsetek umownych, 50,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 836,08 zł tytułem prowizji, 10,00 zł tytułem opłaty za dostarczenie środków, 44 zł tytułem opłaty za obsługę terenową oraz

256,75 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie z tytułu nieterminowej płatności od dnia 27.12.2021 do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu od kwoty 3.328,68 zł.

Pozwana- J. S. w wyznaczonym terminie nie złożyła odpowiedzi na pozew. Spełnione zostały zatem przesłanki wyrokowania w trybie zaocznym na posiedzeniu niejawnym (art. 339 k.p.c.).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 maja 2021 roku pozwana J. S. zawarła z pożyczkodawcą (...) umowę pożyczki nr (...). Na mocy umowy biorąca pożyczkę otrzymała kwotę 2.316,00 zł (całkowita kwota pożyczki), a łączne zobowiązanie do spłaty wynosiło 3.328,68 zł, a składały się na nią kwota pożyczki netto w wysokości 2.316,00 zł, opłata przygotowawcza (50 zł), prowizja (836,08zł) ,opłata za dostarczenie środków (10 zł), suma odsetek umownych (72,60zł) , opłata za usługę terenową (44 zł) . Umowa została zawarta na okres 44 tygodni ,przy czym raty miały być płatne tygodniowo . Roczna stopę oprocentowania strony określiły na 7,20%. W przypadku zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca uprawniony był do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (pkt 16 A umowy).

Pozwana nie wywiązywała się z warunków umowy, która została wypowiedziana pismem z 19 listopada 2021 roku za zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Zobowiązanie objęte pozwem stało się wymagalne w całości w dniu 27.12.2021 roku .

W dniu 19 stycznia 2022 roku powódka zawarła z (...) z siedzibą w P. umowę sprzedaży wierzytelności , na mocy której strona powodowa stała się uprawniona do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi cedentowi względem strony pozwanej. Pozwana została zawiadomiona o sprzedaży wierzytelności , która na dzień 8 marca 2022 roku opiewała na kwotę 3.528,70 zł .

Zaległość wyliczona przez wierzyciela na dzień wniesienia pozwu wyniosła 3.585,43 zł , w tym 2.316,00 zł tytułem kapitału pożyczki , 72,60 zł tytułem odsetek umownych, 50,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej , 836,08 zł tytułem prowizji, 10,00 zł tytułem opłaty za dostarczenie środków, 44 zł tytułem opłaty za obsługę terenową oraz 256,75 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie z tytułu nieterminowej płatności od dnia 27.12.2021 do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu od kwoty 3.328,68 zł.

Dowód : umowa pożyczki z dnia 31 maja 2021 r, Nr (...) (k. 24-26 akt),

- historia spłat ,(k.27 akt),

-wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do zapłaty ,(k.28 akt),

-zawiadomienie o cesji ,(k.30 akt),

-umowa przelewu wierzytelności ,(k.15-17akt),

-załącznik Nr 3 do umowy przelewu wierzytelności ,(k.23 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które nie budziły uzasadnionych wątpliwości, w związku z czym stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanej na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Powódka dochodziła od pozwanej należności z tytułu umowy pożyczki zawartej z konsumentem w rozumieniu art. 22¹ k.c. W świetle przepisu art. 720 § 1 k.c. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W tym miejscu wypada wspomnieć, iż na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy (...) z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich sąd jest zobowiązany z urzędu zbadać czy postanowienia stosowane w umowach zawieranych z konsumentami nie stanowią nieuczciwych warunków umownych, tak by nie mogły one wywołać wiążącego skutku wobec konsumenta (**vide** : wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (druga izba) dnia 13.09.2018 roku, C-176/17 a także uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20.06.2018 roku, III CZP 29/17. B. (...). Nr 6, s. 9)

W ocenie sądu, nie budziła uzasadnionych wątpliwości kwestia ponoszenia odpowiedzialności przez pozwaną z tytułu niewywiązania się z umowy pożyczki z 31 maja 2021 roku (art. 339 § 2 k.p.c.). Zastrzeżenia budziła jednak wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda.

Na pełną akceptację zasługiwało żądanie powoda dotyczące zwrotu należności głównej (kapitału pożyczki).

Roszczenie powódki było również zasadne w zakresie odsetek kapitałowych należnych za czas trwania umowy.

W ocenie sądu, zaakceptować należało również sam fakt pobrania, jak i wysokość opłaty przygotowawczej za czynności związane z przygotowaniem umowy (50,00 zł). Oczywistym powinno być, że z czynnościami powódki związanymi z przygotowaniem umowy związane były określone koszty, np. w postaci kosztów wydruku dokumentów czy ogólnych kosztów administracyjnych. Wysokość opłaty przygotowawczej nie była wygórowana.

Jeżeli chodzi o wynagrodzenie prowizyjne, już prima facie wysokość tejże prowizji w stosunku do kwoty pożyczki uznać należało za wygórowaną i to w sposób rażący (art. 385¹ § 1 k.c.), gdyż stanowiła 36,10 % wypłaconej kwoty. Zdaniem sądu, zaakceptowanie wysokości prowizji wskazanej w umowie, faktycznie stanowiłoby obejście przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), pełniąc funkcję dodatkowego, nienależnego wynagrodzenia dla dającej pożyczkę. Wskazać należy w tym miejscu, iż w dniu podpisania umowy stopa referencyjna NBP wynosiła zaledwie 0,10% a zatem maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie mogła przekroczyć 7,20% w stosunku rocznym. Takie postanowienie umowne naruszało również zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.), albowiem pożyczkodawca miał otrzymać od pozwanej dodatkowe świadczenie bez ekwiwalentnego świadczenia ze swojej strony. Wynagrodzenie dla powódki za korzystanie z kapitału pożyczki zostało już bowiem przewidziane w formie odsetek kapitałowych. Strona powodowa w żaden sposób nie uzasadniła naliczenia wynagrodzenia prowizyjnego w tak znacznej wysokości (k. 24). W ocenie sądu fakt, że pozaodsetkowe koszty kredytu mieszczą się w granicach przewidzianych w art. 36a ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 246 ze zm.), nie może oznaczać całkowitej dowolności w ustalaniu tychże kosztów i prowadzić do obejścia innych przepisów.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 720 § 1 k.c., art. 876 k.c., art. 518 § 1 pkt 1 k.c. oraz 481 § 1 i 2¹ k.c., orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku zaocznego, zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.749,35 zł (3.585,43- 836,08).

W punkcie II. sentencji wyroku sąd oddalił powództwo w pozostałej części (nienależnej prowizji) jako niezasadne.

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. , art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w 77,68 %, ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości (...),00,00 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu w kwocie 200,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 900,00 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. z 2018 r., poz. 265/) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Należał mu się zatem od pozwanej zwrot kwoty 856,51,08 , stanowiącej 77,68 % poniesionych kosztów procesu.

Wobec wydania wyroku zaocznego, w myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., w części uwzględniającej powództwo (punkty I. i III. sentencji) wyrokowi nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzeczono w punkcie IV. sentencji wyroku.